

Forgatom a K. A. feliratú színház- és filmművészeti kaleidoszkópomat, s megállítom egy-egy zseniális alakításnál. Például Woody Allen Allan Felixé-nél, amit mostanában játszott el kettőszázötvenedszer. Ennyiszer belebújni egy frusztrált értelmiségi szerepébe, és lelket lehelni egy többszörösen kudarcos figurába. Nem semmi, ahogy mondani szokás. Vagy amerikás magyar milliomosként látom, amint körmagyarzik vaságyból luxuságyba. Aztán láthatóan nagyon jól érzi magát privátkopóként, bár időnként jól elverik. Szerintem ez kulcsszerep. De a hangja sem maradhat ki, legyen az Woody Allené vagy a telefonos vasedényesé.

- Hogy lehet kétszázötvenszer újra eljátszani Samet?

- Nekünk színészeknek ez a dolgunk. Erre vagyunk trenírozva. A közértes is nagyon sokszor vág le és mér ki tizenöt deka parizert.

- Nagyon szerény. A két dolog nem teljesen ugyanaz. A színész a lelkéből vág le és ad el egy-egy darabot.

- Hát az a veszély nem fenyeget, hogy megunnám, mert ahhoz túl jó a darab.

A Vígszínház művészei ezt az évadot egy kissé a vándorkomédiás elődeikhez hasonlóan kezdik: (vasúti) kocsikban öltöznek és sátorban játszanak.

– Milyen a sátorszínház?

– Olyan, mint egy igazi. Voltam már benne, most kezdtük a próbákat. Úgy tűnik, hogy nagyon profi módon csinálták meg.

– Milyen új bemutatói voltak és lesznek a közeljövőben?

– Most mutattuk be a Pesti Színházban Turgenyev Egy hónap falun című darabját, és próbáljuk Arthur Miller Közjáték Vichyben című művét. A bemutató januárban lesz.

– Mennyiben más az amerikai darabok után egy orosz író művét eljátszani?

– Egészen más: a tárgyköre, a hangulata. Turgenyev jóval líraibb, keserűbb és talán még drámaibb.

– Melyik a pihentető?

– Egyik sem az.

– És mi a pihenés Kern Andrásnak?

– Mostanában nem gondolok ilyesmire. Kép és szöveg: **Zétényi**